

ast ikki í uppskötinum. Umboð fyri fakfelag upplýsir okkum, at talva a og b ikki hava verið sendar fakfelagnum til ummælis.

Felags mótmæli frá øllum arbeiðsmanna- og kvinnufelagum í landinum

Til Hagdeildina,
Føroya Landsstýri,
3800 her.

Vit undirritaðu feløg hava fingið skriv frá hagdeildini, dagfest 12. í hesum, við skjølum viðvíkjandi nýggjum prístalsgrundarlagi.

Vit skilja brævið soleiðis, at tað er talva 4, og bara hana, sum vit skulu gera viðmerkingar til. Og tað skal vera innan 26. í hesum. Eitanin við hesum prístalsgrundarlagnum er, at tað skal verða avgerandi fyri lønarlagið hjá limum okkara í framtíðini. Tað er tí av avgerandi týðningi fyri okkum, hvussu tað verður lagt til rættis. Og vit vilja halda at tað var ikki ov nógv krævt, um okkara feløg vóru við í hesum arbeiði frá byrjanini. Og at tað fyrst og fremst vóru vit, sum finga ávirkan á úrslitið av arbeiðinum.

Men í staðin fáa vit fyrilagt okkurt uppskót, við litlum og ongum tilfari at meta okkum eftir. Og til skilnað verður, at vit bert skulu út-tala okkum um tann eina av nógv

um spurningum, sum hava týðning í hesum máli.

Vit skulu gera vart við, at vit kunnu ikki góðtaka slíka manna gongd. Og vit mótmæla harðliga, at málið verður fært víðari á tí grundarlagi, tað nú liggur á. Tí vit eru visir í, at tað fer at vera til uppfart verri lønarkor fyri limir okkara, enn teir hava frammanundan.

Í hesum sambandi skulu vit gera vart við, at vit hava skrivað bæði til Løgting og Landsstýri í januar í ár um hesi viðurskipti. Og vit viðleggja ljósprent av hesum brævi.

Og vit kunnu, sum nevnt, ikki mæla til at hetta uppskotið frá hagdeildini verður sett í verk sum nýtt prístalsgrundarlag.

Vit hava sent Landsstýrinum av rit av hesum brævi.

Tórshavn, 20. februar 1974.

Føroya Arbeiðarafelag, Havnar Arbeiðsmannafelag, Havnar Arbeiðskvinnufelag, Klaksvíkar Arbeiðsmannafelag og Klaksvíkar Arbeiðskvinnufelag.

SOSIALURIN

- BLAÐ VIÐ MEININGUM!

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

26. PARTUR

Lis var í veruleikanum vorðin vaksin. Hon var sumuleiðis vitandi um viðurskiptini, helt Manja. Hon dugdi at skilja ímillum.

Manja leit at atferðini. Íð Lis hevði móttvegis teim unglingum, sum buðu henni upp til dans.

Men ongín beyð Manju nakran dans. Uttan íva hevði hetta sínar orsøkir. Og Manja legði ikki lag í. Hon var farin í dans bert fyri at gleða sinnalag faðir síns. Faðir hennara varð eisini vorðin ávirkaður. Tað mundi nógv vera vitandi um.

Manja helt, at lotan her í dansiholinum var at sammeta við fyrsta skúladag sín, tá øll tey smáu børnini teskðu óvitandi sínámillum. Ella við foreldur teirra.

— Hygge, har er hon. Sum varð neyðikin herfyri, helt onkur fyri.

Manja kendi seg illa í somu løtu, men áður enn hon varnaðist tað, stóð Bob við lið hennara, og hon gjordist fegin.

— Nú, Bob. Skulu vit dansa?

Øll stara at mær. Mær hóvar tað illa. Skilir tú?

Tey dansaðu. Og Manja kendi seg tryggja. Júst soleiðis, sum hon minst hevði væntað.

Í fyrsta umfari var hon varin, men síðan lat hon annan kinni hvíla á hanskara, Bob var flónaður um hjartað og hevði hana fastari at sær.

Tey brosaðu til hvørt annað.

Á pallinum sang vælhýrdur unglingi »She loves me — yeah, yeah, yeah«.

Men nú gjordist tað Bob ovboðið. Muður hennara. Andlit hennara. So stutt frá hanskara. So hann mátti.

Varliga royndi hann at kyssa hana.

Men í somu stund gjørdur óhugnaligu kenslur hennara seg galdandi av nýggjum. Hon hevði seg frá honum og gav honum eitt sip.

— Nem meg ikki! Ger tað ikki! Rópti hon.

— Manja, hvat bagir tær, spurdi hann.

— Nem meg ikki. Ger tað ikki. Hon gav honum eitt sip aftrat og hesu ferð so harðliga, at hann fall ovur í gólv.

Tiltak hennara elvdi til órógv í dansiholinum. Fleiri av javnaldrum Bobs mótmæltu atburðinum. Soleiðis nærur at svimja á gólvnum millum hini dansifólkini...

Men umsiðir valdaði aftur friður. Og dansurin helt fram.

Í somu løtu teskaði ein blúgvur rødd í oyrað á Bob:

— Kom. Dansa við mær istaðin. Tú Stóri Bob.

Bob snúði sær á. Tað var sjálvandi Lis.

— Er tað tú?

— Ja, svaraði hon, blúgvur sum áður. — Tað var ikki sørt av ósemju millum tykkum bæði, teg og Manju? Kom og dansa, helt hon fram.

— Nei, Bob kom bráðliga at hugsa um Manju.

Men hvar var hon? Burtur?

— Eg fari at leita eftir Manju, segði hann s'ðan. Vit hava okkurt at tala um...

— Sum tú vil. Eg dansi við øð-

um drongi istaðin. Lis hvarv úr eysgjóni hans.

Bob skuldi júst byrja leitingarferð sína, tá ein av spælimonnum kom á tal við hann.

— Hvar fer tú, Bob?

— Eg fari at leita eftir Manju. Vit hava okkurt at tala um, skilir tú?

— Lat hana fara. Hon er ei verð somikið. Vit skulu spæla um bert litla stund.

Bob legði ikki lag í, hvat vinmaður hanskara segði, men kvikaði sær.

Í kvøldarmyrkrinum varð Manja neyvan at finna, hugsaði hann. Men kortini eydnaðist tað honum áðrenn langt um leingi.

Har gekk hon. Hon græt. Bob kvikaði sær meiri.

— Manja, rópti hann. — Góðasta Manja, Tað var ikki ætlan mín at gera tær nakað. Eg visti ikki... Ber yvir við mær.

Endiliga leit hon upp úr miðurbendu støðu sínari:

— Bob, segði hon, meðan tárunnu stríð á kinnum hennara. — Tær nýtist ikki at biðja meg bera yvir við tær. Alt er mín skuld. Tú eigur at bera yvir við mær, at eg bar meg so at.

— Men vit vóru so eydnusæl ta ferðina... Og hvussu er nú? Vit elska hvørt annað, siga vit. Og kortini kunnu vit ikki elska hvørt annað á slíkan hátt, sum onnur menniskju elska hvørt annað.

— Rætt mær hond tina, bað Bob.

— Nei, Bob. Eg eri ikki verd at retta tær hond mína. Tá eg ikki kann geva tær alt, so onki, meðni,

»RED BARNET«

sóknast eftir áhuga

Við fyrrverandi fólkatingsliminum Lenu Bro á odda eru umboð fyri »Red Barnet« á ferð í Føroyum í hesum døgum

Vit hava hitt Lenu Bro á máli:

Tá innsavningar hava verið til frama fyri arbeiðið hjá »Red Barnet«, hava føroyingar altíð latið mest í mun til fólkatalið og er hetta ein orsøkin til at vit eru komnir higartil lands, sigur Lena Bro um orsøkina til vitjanina í Føroyum.

— Hvat er »Red Barnet«? Lena Bro:

»Red Barnet« er ein altjóða ópolitiskur felagsskapur sum veitur

flægjarligan stuðul og ymiska vegleiðing til bygging og rakstur av ymiskum barna-institutionum. Felagsskapurin fær peningin til vega við innsavningum og virkar eisini sum eitt kontakt lið millum hesar stovnar og myndugleikarnar.

— Hvat kanst tú siga meira um ørindi tykkara her í Føroyum?

Lena Bro:

Ørindi okkara í Føroyum eru m.a. at kannu um áhugi er fyri at stovna eina lokala »Red Barnet« nevnd í Føroyum, sum kann lut-taka í Norðurlanda Red Barnet fundinum í september í ár. Eisini seta vit okkum í samband við

barnagarðar, vøggustovur, barnaheim, fólk- og býráð, feløg, stovnar og bygd, sum hava áhuga fyri bygging og rakstri av slíkum stovnum.

— Høvar »Red Barnet« áður veitt stuðul til slíkar stovnar í Føroyum?

Lena Bro:

Í síni tíð lat »Red Barnet« stuðul til bygging av Føroya Barnaheimi.

Umboðini fyri »Red Barnet«, sum komu til Føroyar týsdagin í hesi vikuni, fara av aftur landinum í dag.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINN PRODUKT

Bob var vorðin særður, og enn einaferð bað hann um hond hennara.

— Nei, Bob. Tú má fara aftur í Hit House at spæla. Manja tóktist við eitt at vera vorðin sinniligi og hava tikið eina avgerð, ið ikki var at vika.

— Eg havi hugsað gjølla um við urskiptini, helt hon fram. — Og eri komin til ta niðurstøðu, at samvera okkara hóskar als ikki. Kanska hevur hasin Akre gjørt sitt til. Men var eg eldri og meira vaksin, hevði hann als onga ávirkan fingið á samveru okkara.

— Eg eri ov barnsett. Eg kann aldri, sum viðurskiptini laga seg, elska teg. Elska teg á slíkan hátt sum eg átti at gjørt tað!

Bob var málleysur.

— Tí er best, at vit skiljast í hesi stund, segði hon og rætti honum hondina.

— Færvæl, Bob. Samvera okkara var frálík eitt skifti. Men kortini ikki annað enn barnsettur leikur. Eg eri ikki búgvin til tess at veita tær rættan kærleika.

— Manja, segði Bob umsiðir. — Eg má fylgja tær til hús. Tú kann ikki fara einsamøll.

Manja hevði tikið eina endaliga avgerð. Tað skiltist á øllum brøðum. Tey skuldu ikki hitta hvørt annað, Kanska á ongum sinni meiri.

Og á gotuni skuldu tey bert heilsa uppá hvørt annað. Ella kanska tala um okkurt. Sum vin-fólk. Annars onki meiri.

(Framhald)